

Naše slike. Naša uvodna vinjeta kaže relief nadglavnimi vratni nove župne cerkve v Kočevju, katerega je izklesal naš rojak gosp. Ivan Zalar. Cerkev je zidana v romanskem slogu, in temu se je tudi kipar popolnoma prilagodil. Obok je romanski, in vanj je g. Zalar postavil podobo Kristusovo z obema angeloma tako, kakor je lastno romanskemu slogu. Tudi obrazi so starinski, izklesani po vzorcih iz tedanje dobe. — Slika na str. 17. pa je posneta po oltarni sliki iz svetovnoznane kolinske stolnice, katero so začeli zidati v dobi najčistejše gotike v XIII. stoletju, a so jo dovršili šele pred kratkim. Tudi tu se je umetnik postavil popolnoma v službo arhitekturi. Ti sveti Trije kralji so bolj podobni starim nemškimi patricijem kakor pa modrim iz jutrove dežele, popolnoma v smislu starih gotičnih slik. Naša slika nam predočuje srednji del vse slike. Kolinska slikarska šola je namreč ljubila trojne slike na oltarju; dve ob straneh in v sredi glavno podobo. Za nas je kolinska cerkev zanimiva tudi iz domovinoznanskih ozirov, saj so naši pradedje trumoma romali v „Kelmoraj“, da so tam čistili svete Tri kralje. Poznavavec stavbinskih slogov lahko primerja pri teh dveh podobah, kako se mora umetnik podrediti arhitektonični celoti, da se vsi posamezni deli strinjajo v složno enoto. Okrogli romanski slog s svojimi masivnimi, resnimi oblikami, in v nebo kipeči, ostro šilasti gotski slog se tu kažeta v svoji skulpturni in slikarski prireditvi. — Avstrijski prestolonaslednik nadvojvoda Franc Ferdinand, čigar sliko prinašamo na strani 25., se je porodil v Gradcu dné 18. decembra l. 1863. kot prvi sin cesarjevega brata, pokojnega nadvojvoda Karola Ludovika, iz prvega zakona z nadvojvodinjo Marijo Anunciato, hčerjo Ferdinanda II., kralja obeh Sicilij. Ker se je po smrti cesarjeviča Rudolfa cesarjev starejši brat nadvojvoda Karol Ludovik odpovedal pravici do prestolonasledstva, je postal cesarjev pravni naslednik nadvojvoda Franc Ferdinand. Dné 1. julija 1900 se je naš prestolonaslednik v Zakopih na Češkem morganatično poročil z grofico Zofijo Chotekovo, rojeno iz stare češke plemenite rodbine dné 1. marca 1868 v Stuttgartu; po poroki ji je podelil cesar naslov „kneginje Hohenberške“. Ker nevesta ni iz vladarske rodbine, je moral visoki ženin pred poroko s slovesno prisego izjaviti, da njegova soproga in njegovi otroci nimajo nikake

pravice do avstrijskega prestola. Dné 17. aprila 1901 je prestolonaslednik Franc Ferdinand iz lastnega nagiba prevzel pokroviteljstvo „Katoliškega šolskega društva“ na Dunaju, ki šteje nad 46.000 članov, in ko se mu je omenjeni dan prišlo zahvalit društveno predsedstvo za tako izredno odlikovanje, je rekel prestolonaslednik: „Že dolgo sem z največjim zadovoljstvom zasledoval delovanje ‚Katoliškega šolskega društva‘, čigar domoljubno in versko delavnost priznavam in odobrujem posebno v dobi gibanja, ki ima geslo ‚Proč od Rima!‘ To gibanje je obenem tudi protiavstrijsko ter se ne more nikdar dovolj pobijati.“ Z največjo radostjo je sprejela to izjavo presvetlega nadvojvoda vsa katoliška Avstrija, in nebrojna katoliška društva so mu poslala zahvalne in vdanostne brzojavke. Vsi avstrijski domoljubi želé Nj. cesarski visokosti, da bi dobrotni Bog vodil njegova pota v srečo vseh narodov, ki so združeni pod habsburškim žezlom. — **N a l e d u** (str. 57.) je veselo. Kako se prijetno drči po gladkem ledu! Široki kolo-barji se ršejo v ledeno gladino za drzno peto drzalčevu, ki kakor blisk šviga lahkotno po zmrznjenem zrcalu. A začetek je težak, kakor povsodi. Mlada Anica si je prvič nataknila drsalki na noge. To je strah! Kar stati se ne dá, vse polzi, nogi trepečeta, in kar naenkrat — o joj! Pa ne, nič hudega! Skrbna mamica stoji zadaj in vjame dekletce v varno naročje. Kmalu bo znala, in tedaj je ne vjameš, stavim, da je ne vjameš! — **V e s e l a v o ž n j a** (str. 59.) Jaroslava Věšina pa nas prestavlja na sneženo ravan. Jasen zimski dan je, sneg škriplje, zvonci žvenketajo, vranec hrška, gosli godejo, veseli svatje vriskajo, gladko drčé sani po ravnini. Mrki volkovi se skrivajo za grmovjem . . . Věšin je znan po svojih zimskih slikah. Bleščeči sneg mu je najljubše ozadje. Iz njega gledajo prezebajoče veje in rjave koče. Na take podobe zimske onemoglosti pa slika Věšin svoje vesele, dovtipne ljudi. „Gorko življenje v zimskem mrazu“ bi mogli napisati nad celo zbirko njegovih slik.

Oda papeža Leona XIII. ob začetku dvajsetega stoletja: „A Jesu Christo ineuntis saeculi auspicia“ je izšla s prestavami v trinajstih jezikih. V tej izdaji je 18 italijanskih, dva francoska in po eden slovenski, hrvaški, češki, poljski, maloruski, ogrski, angleški, španski, portu-